

V první kapitole charakterizujeme zmíněné rozsudky Soudního dvora, v chronologickém pořadí, jak byly Soudem vydány. Začít tedy musíme judikátem, který je uveden v rámci charakteristiky možných přístupů k znovuotevření pravomocných rozhodnutí až na třetím místě (rozhodnutím v případě Larsy). Ten totiž představuje první krok na cestě, po které se Soudní dvůr v pozdější judikatuře vydal a kterou se zde snažíme analyzovat. Následuje analýza rozsudku Kühne & Heitz, tedy rozbor přístupu označeného výše jako zvláštní možnost přezkumu za podmínek Kühne & Heitz. První kapitolu uzavírá rozbor případu i-21 Germany a analýza vzájemného vztahu uvedených judikátů.

Ve druhé kapitole jsou jednotlivé režimy přezkumu pravomocných rozhodnutí uváděny do kontextu českého procesního práva a to v pořadí zvláštní možnosti přezkumu, přezkumu v rámci principu národní procesní autonomie a přezkumu ve jménu efektivitativy komunitárního práva. Budeme se zabývat vztahem rozhodnutí Soudu a povinností z nich plynoucích a českých procesních předpisů. Vyjdeme z oblasti správního procesu, kde je judikatura Soudního dvora týkající se přezkumu nejzřetelnější, a zhodnotíme jednotlivé, v úvahu připadající procesní prostředky, které by mohly vést k přezkumu nesprávného rozhodnutí. V řízení správním je přezkum pravomocného rozhodnutí relativně nejčastějším jevem, především proto, že autorita správního rozhodnutí není srovnatelná s autoritou rozhodnutí soudního. Soudní rozhodnutí požívají větší vážnosti proto, že je vydávají orgány, jejichž jedinou činností je kvalifikovaně rozhodovat právní otázky. Také samo soudní řízení poskytuje větší záruky správnosti konečného rozhodnutí, především díky nezávislosti a nestrannosti soudů jakožto rozhodujících orgánů.

Třetí kapitola bude zkoumat, zda by bylo možné rozšířit aplikaci právních závěrů rozsudků Soudního dvora v případech Kühne & Heitz a i-21 Germany též na oblast soudních rozhodnutí. Této otázce ostatně čelil i sám Soudní dvůr v případě Kapferer,¹⁴ který je v rámci této kapitoly rozebrán. Také představíme rozsudek Soudu ve věci Lucchini Siderurgica, jenž je prozatím zřejmě

nejextrémnějším projevem přístupu, který jsme výše označili jako „přezkum rozhodnutí ve jménu efektivity komunitárního práva“. Poté předložíme analýzu mimořádných opravných prostředků, které zná české civilní procesní právo, právě s ohledem na možnost přezkoumání pravomocného soudního rozhodnutí. Zda a které by bylo možno případně použít pro naplnění cíle stanoveného Soudním dvorem. Poukážeme také na největší problémy, kterým by byli čeští soudci vystaveni, byli-li by povinni znovu se zabývat pravomocně ukončenými případy.

Ve čtvrté kapitole se zaměříme na ustanovení trestního řádu, a to za účelem zjištění zda by i zde bylo možné na základě námi analyzované judikatury Soudního dvora přehodnotit nesprávné pravomocné rozhodnutí vydané v trestním řízení.

Princip *rei iudicatae* lze v jeho podstatě považovat za kompromis mezi požadavkem na konečné a včasné rozhodnutí a na absolutní správnost takového rozhodnutí. Je tedy nevyhnutelné, aby se v některých případech staly „konečnou pravdou“ i taková rozhodnutí, která jsou ve skutečnosti nesprávná. Římské právo v této souvislosti mluví o tom, že věc rozsouzená je považována za pravdu, *res iudicata pro veritate accipitur*. Přijetí této skutečnosti ještě však neznamená, že k nápravě pochybení v aplikaci komunitárního práva nemůže dojít i jinak. V závěrečné kapitole této práce se tedy zabýváme alternativními řešeními k znovuotevření pravomocně ukončeného řízení, zejména pak možností náhrady škody za nesprávné rozhodnutí soudů.